

Aklın ve sevginin tezahürü imandır

Semih Kodarlak: “1- Kur’ân’ın birçok Âyetinde düşünmemiz istenirken, somut delil gösterilmeden iman kavramından söz edilmesinin hikmeti nedir?

2- Yaratıcı’nın ibadet istemesinin hikmeti nedir? Sevgi içimizde değil midir?

3- Peygamberler de insan oldukları halde, onlara Allah’ın varlığı somut bir şekilde ispatlanıyor. Peki diğer insanlardan bu neden esirgeniyor? Burada ayırım yapılmış olmuyor mu?”

Bütün Âlem somut delildir

İslâmiyet’te iman, gayba inanmaktır. Bununla beraber, imanın özünde istediğiniz tarzda somut delil sayısız derecede vardır. Bütün âlem sonsuz kudrete, rahmete ve san’ata delildir. Bunca âlem, bunca yaratılmışlar ve bunca eserler Yaratıcıya, kudret ve rahmet sahibine ve Sani-i Zülcelal’e sayısız somut delilden başka bir şey değildir.

Kur’ân birçok Âyetiyle aklımıza somut delil sunar. Meselâ der ki:

“Hayvanlarda size deliller vardır: Zira size onların karınlarındaki işkembe ile kan arasından, halis bir süt içiriyoruz ki içenlerin boğazından afiyetle geçer.”¹

Kan ve fişkı ortasında süt yaratan Hâlık Teâlâ, kendi varlığına ve rahmetine delil olarak sütü gözümüze sokuyor! Bundan daha etkili somut delil aranabilir mi?

İman bir imtihandır

Diğer yandan, iman bir imtihandır. Vicdanla hissedilir, kalple şehadet edilir.

Beş duyumuzla tesbit edilmez.

Zaten beş duyumuzla tesbit edilen bir şeye iman denmez! Dolayısıyla somut delilden kastınız, imanın beş duyu organımızdan birisi ile tesbiti meselesi ise boşuna

bekliyoruz demektir. Çünkü gözümüzle gördüğümüz, elimizle dokunduğumuz, kulağımızla işittiğimiz bir şeye biz iman ettik demiyoruz; gördük, dokunduk, işittik diyoruz. Görmek, dokunmak ve işitmek ise, imanın verdiği hazzı, huzuru, sevabı ve feyzi vermez.

Peygamberlerin de görme, dokunma ve işitme duyularıyla imanı tesbitleri mümkün olmamıştır. Peygamberlerin imanı da gayba imandır. Dolayısıyla peygamberlere iltimas geçilmiş değildir.

Bilâkis Peygamberler herkesten ziyade gayba iman etmişlerdir ve herkesten ziyade imtihana tabi tutulmuşlardır.

İbadete muhtaç olan biziz

Allah'ın bizden ibadet istemesine gelince. İbadete Allah'ın değil; bizim ihtiyacımız vardır. Hasta olan biziz ve ibadetle hasta kalbimizi tedavi etmeye, azgın nefsimizi islâh etmeye, kör hissimize ve zorba hevesatımıza istikamet vermeye muhtaç olan biziz!

Bu konuyu Bediüzzaman Hazretleri bir misal ile açıklıyor.

Meselâ sen hastasın ve doktora gidiyorsun, tedavi oluyorsun. Doktor sana reçete yazıyor ve bu ilâçları kullanman için sıkı sıkıya tembih ediyor. Sen, "Ey doktor! Ne münasebet! Benim ilâç kullanmama senin ne ihtiyacın var? İster kullanırım, ister kullanmam! İyileşme isteği benim içimde değil midir?" diyebilir misin?2

Aynen bu misalde olduğu gibi, sevgi benim içimde var; ister ibadet yaparım, ister yapmam demeye bizim hakkımız yoktur.

Eğer böyle diyerek ibadetten uzaklaşırsak, kalbimiz katılaştır, vicdanımız körleşir ve şeytan bizi kendine esir eder.

Allah'a kul olmaktan kaçarken, nefsimiz bize biner ve şeytana kul olmaktan yakamızı kurtaramayız.

Sevgi içimizde mi?

İçimizdeki sevgiye gelince...

İçimizde Allah sevgisi olabilir şüphesiz. Olmalıdır da. Bu tabii ki güzel şeydir. Fakat bu yüce sevginin göstergesi imandır, ahlâktır, ibadettir.

Öte yandan bu sevgi iman ile, ahlâk ile, ibadet ile takviye ve himaye ister. İçimizdeki

Allah sevgisi güçlendirilmez ise, korumaya alınmaz ise, huylarımızda ve davranışlarımızda varlığını hissettirmez ise, yalın haliyle bizi mesuliyetten kurtarmadığı gibi, zamanla dünyevî menfaatler yüzünden körleşebilir.

Dipnotlar:

- 1- Nahl Sûresi: 66.;
- 2- Lem'alar, s. 444.